

trvati 3 léta. Podle této smlouvy, jež byla podle § 99 živn. řádu závazná také pro dobu trvání učňovského poměru Ch., trval tedy tento učňovský poměr do 1. ledna 1934. Že by tento učňovský poměr mohl býti předčasně ukončen jednostranným prohlášením učebního pána — byť i za souhlasu učňova — nebo prostým jeho ohlášením příslušnému společenstvu, nedá se ze žádného zákonného ustanovení dovoditi. Neskončil proto ani v daném případě učňovský poměr Karla Ch. ani tím, že st-l společenstvu oznámil, že tomuto učni dal předčasně za vyučenou, a ovšem ani tím, že tento učeň dosáhl 1. října 1933 věku 18 let. Je proto tato námitka stížnosti bezdůvodná.

Proti názoru, že byl povinen svého učně Ch. posílati v r. 1933 ještě do podzimního běhu pokračovací školy, bránil se st-l již v řízení (viz výslech st-lův z 11. prosince 1933 a jeho instanční odvolání) a brání se také ve stížnosti podané k tomuto soudu námitkou, že uvedený učeň navštěvoval tuto školu již po plná 2 léta a že tím splnil povinnost uloženou jemu v § 99 b) živn. řádu, poněvadž p l a t n o u učební osnovou je na tomto ústavu předepsána jen návštěva dvouletá, kdežto zavedení 5. semestru se stalo neplatně, zejména bez schválení min., jak je předepsáno stanovami školy z r. 1929. Žal. úřad námitky tyto zamítl pouhou větou »Poněvadž osnova s 5 semestry byla schválena, jak bylo vyšetřeno...« Odůvodnění toto je po názoru soudu nedostatečným vyvrácením shora uvedené námitky st-logy. Již to, že se v nař. rozhodnutí nic o tom neříká, jakým způsobem se ono tvrzené vyšetření stalo, a že výsledky tohoto šetření, — t. j. zpráva škol. výboru samostatných odborných živnostenských škol pokračovacích v Pardubicích z 21. února 1934 —, ač byly v rozporu s tím, co st-l během řízení tvrdil, nebyly st-li předloženy k vyjádření, zakládá podstatnou vadu řízení. Avšak ani tím, co žal. úřad v nař. rozhodnutí uvedl, ani v uvedené zprávě nejsou vyvráceny spolehlivě námitky st-logy. St-l přece tvrdil, že podle stanov bylo k rozšíření vyučovací doby na uvedené škole nad 2 léta podle stanov této školy třeba schválení min. K vyvrácení této námitky by tedy bylo musilo býti zjištěno buď, že platné stanovy takového předpisu nemají, nebo že rozšíření učební osnovy min. schváleno bylo. Nic takového však není obsaženo ani v nař. rozhodnutí ani ve zprávě, o kterou se rozhodnutí to opírá. Již v tom shledal soud podstatnou vadu řízení.

Č. 12.821.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: * Dekret všeobecné dvorské komory z 11. září 1841 č. 32.678, podle něhož se nehradí výlohy spojené s cestou za účelem výkonu služební přísahy, není »předpisem« ve smyslu § 41 zákona č. 104/1926 Sb. a § 10 odst. 2 zákona č. 274/1919 Sb.

(Nález z 18. března 1937 č. 16.661/36.)

V ě c: Otto E. v Miroslavi (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 16. prosince 1933 o náhradě cestovních výloh a o dietách.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I byl jako přidělený učitel občanské školy v Lysovicích dekretem okr. škol. výboru pro něm. školy v Brně z 16. srpna 1932 zproštěn služby na dosavadním služebním místě dnem 31. srpna 1932 a ustanoven s výhradou schválení zem. škol. rady při měšťanské škole v Miroslavi. Cestovním účtem z 10. září 1932 žádal za náhradu cestovních výloh a přiznání diety při cestě vykonané 8. září 1932 k okr. škol. výboru v Brně za účelem připomenutí přísahy.

Zem. škol. rada v Brně výměrem z 26. září 1932 nevyhověla této žádosti, protože dvorním dekretem z 11. září 1841 č. 32.678 bylo vysloveno, že cesty, které úředníci při prvním nebo pozdějším ustanovení podniknou za účelem složení nebo připomenutí přísahy, nelze považovati za úřední cesty odůvodňující nárok na náhradu cestovních výloh a diet.

Odvolání proti tomuto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká, že dekretu dvor. komory z 11. září 1841 č. 32.678 nelze v daném případě použít, ježto se týkal toliko jednotlivého případu a nemá povahy normativní úpravy. Námitku tu uznal soud důvodnou. Podle § 27 učit. zákona č. 104/1926 Sb. upraví se nárok učitelských osob na náhradu služebních výloh vlád. nař. Ježto v době vydání nař. rozhodnutí úprava ta vlád. nař. provedena nebyla, platily podle § 41 cit. zákona v tom směru dosavadní předpisy a tedy i předpis § 10 odst. 2 zákona č. 274/1919 Sb., podle něhož nárok osob učitelských na pravidelné diety a cestovné se řídí předpisy vydanými o tom pro státní úředníky. Pro tyto platí v důsledku recepčního zákona č. 11/1918 Sb. a zák. č. 269/1920 Sb. a č. 270/1920 Sb. celá řada rakouských norem předkonstitučních, jež dlužno vztahovati vzhledem k paritě vyslovené § 10 zákona č. 274/1919 Sb. i na nároky osob učitelských na cestovné a diety. To vše ovšem jen, jde-li skutečně o předpisy ve smyslu personálního práva státně-zaměstnaneckého. V tomto smyslu sluší za předpisy pokládati nejenom zákony a nařízení v technickém slova smyslu, nýbrž i generální úpravy služebního poměru zaměstnanců, jejich práv i povinností, provedené interně (srovn. nález Boh. A 4066/24 a Boh. A 12.679/36). Tuto povahu však dekret dvor. komory z 11. září 1841 č. 32.678 nemá. Dekret ten byl podle opisu ověřeného 13. ledna 1937 vyslanectvím republiky Československé ve Vídni (historická komise) řízen na správu komorních důchodů (Camerale-Gefälls-Verwaltung) v býv. Tyrolích a byl odpovědí na dotaz tohoto úřadu o náhradě cestovních výloh podinspektorů důchodkové stráže, kteří byli povoláni k přísaze. V dekretu tom se sděluje uvedené správě důchodů, že »těm konceptním praktikantům anebo ostatním zřízencům, kteří substituují místo podinspektorů důchodkové stráže a jsou později na místa ta jmenováni, nepatří náhrada cesty, kterou musí podniknouti za účelem výkonu přísahy mimo místo substituce. Ostatně platí dále předpis § 164 služební instrukce, c. k. správa má však v jednotlivých případech vždy vzít zřetel k tomu, aby příkázání k výkonu přísahy bylo provedeno

způsobem, který by zaručoval pokud možno největší úsporu výloh«. Podle toho omezuje se uvedený výnos býv. c. k. všeobecné dvorské komory toliko na výklad platných předpisů při použití jich na určitou skupinu státních zaměstnanců v určitém správním obvodu a ukládá podřízenému úřadu, jak má postupovati ve příčině náhrady cestného, jež vznikne uvedeným zaměstnancům z důvodu cesty k přísaze při jmenování. Neupravuje tedy dekret ten ani všeobecně ani pro všechny státní zaměstnance býv. Tyrol, natož pro všechny zaměstnance býv. rakouského státu vůbec otázku náhrady výloh při služebních cestách, k nimž došlo za účelem výkonu služební přísahy, tím méně pak mění příslušné dosavadní předpisy. Uvedený dekret nebyl ostatně ani sdělen guberniu (zem. úřadu) na Moravě, ani nebyl zevšeobecněněn uveřejněním ve Sbírce zákonů politických, ani ve Sbírce t. zv. zákonů provinciálních země Moravsko-slezské. Z předdeslaného vysvítá, že nelze jej považovati za »předpis« personálního práva státně-zaměstnaneckého platného v zemi Moravsko-slezské ve smyslu shora uvedeném. Nemá-li však uvedený dekret právní povahu všeobecného předpisu platného pro zaměstnance státní, nelze ho vztahovati ani na učitelstvo veřejných škol národních a nemohl žal. úřad právem posuzovati podle uvedeného dekretu nárok st-lův na náhradu cestovních výloh a na přiznání diety při cestě vykonané 8. září 1932 za účelem připomenutí přísahy.

Č. 12.822.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Otázku, je-li majitel domu povinen platiti zvláštní vodné i za vodu, která jeho domovní přípojkou protékla následkem prasknutí roury domovního potrubí, dlužno řešiti nejen podle pravidel o vodném, vydaných ve smyslu § 28 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb., nýbrž i se zřetelem na vodovodní řád, po případě zvláště sjednaná ustanovení, jimiž upraven je právní poměr mezi obcí jako podnikatelem vodovodu a uživateli vodovodu po stránkách ostatních.

(Nález z 18. března 1937 č. 11.547/37.)

V ě c: Richard a Antonín K. a pozůstalost po Juliu K. na Vsetíně proti rozh. okr. úřadu na Vsetíně z 30. června 1934 o vodném.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 18. prosince 1931 předepsal starosta města Vsetína st-lům jako vlastníkům domů čp. 309 a 310 na Vsetíně zvláštní vodné podle údaje vodoměru za II. pololetí roku 1931.

V odvolání namítali poplatníci, že větší spotřeba vody způsobená prasknutím vodovodní trubky jde na vrub obce, ježto obec při zřizování jejich přípojky na vodovod nařídila sílu trubek pro provozní tlak 4 atm., kdežto později bez úředního konsensu a bez souhlasu majitelů přípojek zvýšila tlak na dvakrát vyšší. Mimo to tvrdili st-lé v odvolání, že v oné době voda vůbec nebyla čerpána, takže obec neutrpěla ztráty. Toto od-